

... jsem si nadělila s Rumíčkem. Sobota patří pochopitelně přípravám na Štědrý den samotný, takže to máte... brambory uvařit, vajíčka oloupat, nakládanou okurku nakrájet, pomazánky umatlat, housku nakrájet a opéct, hrách uvařit.... no..... jo a mohli bychom jet takhle v pohodě dál v duchu filmu Na samotě u lesa, kde hřebíky, lopatu a cihly nahradíme vánočníma důležitostma. Zná většina žen.

Muži mívají na starostí jiný důležitostě, jako je kapr a větve do vázy. Páč jsme se po letech rozhodli na poslední chvíli si na štědrovečerní stůl toho kapra přeci jen koupit. A..... moje jedličkový větvičky se letos rozhodly těsně před tím Štědrým dnem oplešatět. Takže Brtník s Tali vyrazili do civilizace. Byli šikovní, opatřili obojí. Větvičky smrkový a hezky voňavý mi přinesli (ze smrku u trati □).

No a my si s Rumíčkem nadělili jako dárek předvánoční venčení ve dvou. To je vám vždycky taková krása, taková pohoda, takový souznění a tichá domluva!! Hned na začátku cesty jsme potkali labradůrku Růžu a tak si Rumíček poblbnul s Růženkou a pak už prej honem hohem běžíme na to pole. Nejdřív musíme prošmejdit stařinu a najít toho bažantika. Splněno! Pak musíme nutně utikat na muldy a lítat po nich za tím balonkem. Splněno na stotisíckrát.

A pak? Pak jsme z obvyklý trasy odbočili a já nás zavedla za most na druhou stranu dálnice. Do míst, kam jsem často chodívala s Ešusem. A tam jsme strávili značnou část naší procházky, courali jsme vysokou trávou sem a tam vysokou trávou a bylo to o skvělý spolupráci. Tady musím Rumíčkově vyseknout poklonu. Velkou velkou, ale fakt velkou poklonu. Je v některých ohledech v ohařině ještě lepší, než byl Ešus. A to už je co říct □ . A nebo.... pokud je to ten Ešus, jak říkala Ajšopánčička, tak pak se prostě "jen" v tý ohařině zdokonalil. A moc hezky se zdokonalil. Vždycky mě těšilo se dívat, na to, jak Ešus pracuje a s Rumíčkem je to fakt nádhera.

Došli jsme na konec stařiny, na hranu rozoraného pole. Do míst, kde jsem kdysi nechala Ešuska "volně běžet za ten duhový most" a slíbila mu, že už nebudu smutná. Říkala jsem si, že jestli Rumíčka vidí, musí být hrdobec, jakýho následníka mi to poslal a nebo..... pokud by měla Ajšová pravdu, tak musí být zase hrdobec na to, jak skvěle nám spolu je. Tak jsem si tam chvilku podumala a Rumíček tajtrdlíkoval kolem. Pak jsme zašli, tak jako každý rok, k nově zbudovanému krmelci a dali tam dobrůtky pro zvířátka. Jablíčko, mrkvičku. A stejně jako každý rok, mi bylo Rumíčkem vyčítáno, že to je ale takovej hřích!! Takovej hřích, nechat

tady ty dobroty jen tak ležet!! ☐ To by se přece dalo sníst!! ☐ S Bubinkou nikdy nechápali, proč proboha nechávám ty dobroty jen tak ladem někde na zemi!!! Bubrdli jsem musela velice dozorovati, aby se potají neotočila a neplížila se zpátky něco málo zachránit. To totiž nebyl bufet! To jsme tam přece zapomněli my!! My to tam zapomněli a ona se svědomitě pro to vrací... ☐ ☐ . Byla to tak úžasná procházka, že to byl další z předvánočních dárečkůch.

Když jsme se vraceli k mostu viděla jsem u cesty stát kočárek. Opuštěný. Uvědomila jsem si, že chvíli předtím jsem na cestě v dálce zahlédla člověka s kočárkem a poletujícím psem. Tak asi... šel na záchod, říkala jsem si. když jsme se pomalu blížili. Jenže .... no trvalo to docela dlouho. A když jsme ke kočárku došli, furt nikde nikdo. To by buď musel mít páník střevní potíže a nebo..... mu pes vzal čáru. Opuštění kočárku mi nepřišlo jako pravděpodobný.

No ale, v dnešní době... není úplně bezpečný v odlehlejších končinách takhle kočárek odstavit. Tak jsem se k němu neutrálně postavila opodál a házela Rumíčkově balonek. Coby nenápadný dozor. Pak se z kočárku ozvalou tichounký a nešťastný "Tááátoooo." Hm, takže co? Takže jdu ke kočárku, usměju se na holčičku a oslovím jí. Tím, že vedle mě hopíká Rumíček, je komunikace trochu jednodušší, holčička se na konec nerozpláče. A já se rozhlížím, kde by tak mohl ten táta být. A v dálce na kolejích vidím malou postavičku. Zuřivě na sebe začneme mávat a já se snažím gestikulací dát najevo, že se nemusí bát, že tam počkám. Asi pochopí, protože se pak rozeběhne do dálky a je už evidentní, že hledá psa.

Povídáme si s holčičkou a ..... no.... je to trochu zajímavá komunikace, protože jí kulový rozumím. Zase mi s tím pomáhá Rumíček, kterému může holčička házet balonek, takže ač je už docela zima a malinko se smrklo, udržujeme jí v docela dobrý náladě. Pak vidím, jak se táta a páníček v jedné osobě vrací zpátky. Potvrdí mi, že mu utekla jejich feňule. Za zvěří a naposled jí viděl právě na těch kolejích. Já jsem moc ráda, že jsem mu mohla dát jistotu, že kočárek tam není bez dozoru. Víím, jak člověku je, když se mu ztratí pes a ještě mít strach o to, že dítě je tam samotný.... . Ještě tam s nimi chvíli čekáme, pískám na píšťalku - jestli třeba... a Rumíček zabavuje holčičku, hrajou si spolu s balonkem. Probíráme co se stalo - feňule je z Bosny, mají ji u sebe půl roku, je to původně pes tulák..... no tak to se ani není čemu divit, že si holka takhle vyrazila ☐ . Na cvičák se chystají, doporučuju a vysvětluju, co je to stopovačka. Jediný plus na tom je, že se tihle psi o sebe umí dobře postarat.

Když pak vidím přijíždět paničku, musím se už bohužel rozloučit. Protože v tomhle terénu a skorotmě bych jim ani nebyla nic platná. Přiznám se, že si za tmy, kvůli oku, nelajsnu se pohybovat v trní, které v tom prostoru je. Ale..... dobrý pocit to teda ani trochu není. Přes to, že je mi hodně děkováno za hlídání kočárku. Laura, jak se holčička jmenuje se nakonec rozpláče. Ač se mi předtím podařilo, aby neplakala, což v téhle zimě není úplně dobrý, tak nakonec se to stejně nepovede. Příčinou ovšem je..... náš balonek. ☹ ☹ . Uděláme kompromis, ještě párkrát tedy hodí a pak se s Rumíčkem hezky rozloučí a zamává nám. Jdeme tmou a já přemýšlím, jak to může dopadnout. A zrovna den před Štědrým dnem!! Ale..... jsou Vánoce.... doba zázraků.... tak třeba i oni dostanou předvánoční dárek????